

מבעד למסוה (שעורים בהתכלית)

ובכן, מול- טוב, רבותי, לכם ולכלנו. ראש האכס" קטיבוב ארש לו בשעה טוב בה ומוצלחת

ובסימן טוב אהת מבנות העליה ומהד חלונות הגבוהים.

שאלו בן־קיש הלך ומצא אצל שמואל את המלכה וקיש הלך ומצא אצל סמואל את המלכה. שרדך של יחוס גדול ונעלה. עכשיו יקבל ודאי גם הוספת־משפחה למשכר תו. עפ"י חוקת הפקידים...

ורק סאקר המסכן עשה, כנראה, עסק ביש ואחרי כל המומים הסנים לקי בל רק 3000 לירות לשנה חוץ מפרקי טיקה פרטית. וגם אנו לא הרוחנו כמי עם כלום מזה. כי משכרתו עולה אולי יותר על המשכרת שקבלו גם פיק, גם שפרינצאק גם קפלנסקי וגם עזמות.

וכנראה שגם הזובר לא יבוא בגפו וכל chacun ישוב אלינו עם ה chacune. שלזי ויהיה "ליהודים" ויפסתמא נוכח לנשף גדול ונישתה להיי הנשואים והנשיאים של האכס"קטיבוב מהשמפניה החדשה והד תוססת של הכרמל־המזרחי. * *

ואחרי הרעש והטרם של המונגי גם בבול חרינו נמצאים בלצחרת שפ

חת תורה אחרי בהירת גבאי חדש בבית מדרש של בעלי־מלאכה. הן יודעים אתם בודאי את המנהג בני החבורה מתבסמים לכבוד יו"ם ואחרי ההקפות מתחיל להיות "שמת" בין שני הצדדים. מדבור לדיבור מתחיר לים ה"סטנדרס" (שלהנות) והפמוטים עפים בראשי המתנגדים עד כדי שפיר כת דמים ממש ובכ"ז הגבאי נשאר גבאי כראשתקד לקיים מה שנאמר: "כאשר אבדתי אבדתי" ופירושו—כי שם שהייתי בעל בית כן אשאר בעל בית. וגם ויצמן נשאר כ"ה "בעל בית" כראשתקד ביתר עז וביתר תסיפות ועולם כמנהגו נוהג מאסארי מאפיש! איני דיפלומט גדול בכרמון זה שהקוף בנאומו המזהיר בבית העם את כל המיזב שלנו בכנסיה ואחריה, ואולם לפי עניות דעתי יוצא—תלא אין איש זר עמינו כאן ויכולים אנו להגיד את כל האמת בינינו לבין עצמנו— כי הטובה הכי גדולה שיכלה הממשלה לעשות לנו היא... סגירת השער, כרכי תיב: בחכמה סוגר שערים כי מי יודע רבותי, כמה מחוסרי־עבודה חיו נסיד פים לנו עורד אהרי שתיים שלש שנים? אלא, מכיון שנתנה רשות למשחית שוב אינו מבחין בין יהודי עני ומחוסר־אמצעים ליהודי אמיד ור בעל חמש מאות פונטים טבין ותקיליו... * *

ואת זה לעמת זה עשה אלהים, בשעה שגזרו את הכניסה על אחב"ו לארצנו אכרו את היציאה על הארצי

נים כא"י לסוריה. וכ"כ למה—עפ"י דרישת הסורים. אכן זהו גורלם של העמלקים: מהאי גיסא אין נותנים להם לצאת ומאידך גיסא אין נותנים להם להכנס. ועוד זאת: בשעה שהמיליונר האמריקאי הימן גולדמן, עוזב את כל עסקיו הגדיר לים באמריקה ושורה את כל גשריו עם ארץ הדולרים על מנת להשתקע הוא ובניו ולהשקיע את הונו בת"א, בשעה זו הולך דלפינו ונר שלנו ומוכר את כל מכונתיו ובית החרשת של משי בת"א על מנת לחזור ישוב לזינה של... גולדמן אומר כי א"י היא ארץ ה"ז"ב וע"י שיטות אמריקאיות תוכל תל־אביב להיות לאחת הערים הכי חשובות וגדולות בעולם ודלפינר אומר מתוך הנמיון (וכי חכם כבעל הנסיון?)—כי ת"א הנה עיר לא בשכיל דלפינים כמוהו אלא דלפונים בלע"ז... * *

ומספר לי תלמידי הצעיר נסים ונפלאות מת"א (מכלה הוא שם את ה"וויקי־ענר" שלו בכל שבת והזומי" דפגרא שלו) ומתפעל הוא ביחוד מ"ה"קוניאייילנד" שלנו בת"א כלומר מבנות־הזה שעלו מן הרחצה ובני־אדם מטיילין בגן־עדן התחתון כאדם וחזה לפני אכלם מעץ הדעת. האוכלוסין הרבים כאחב"י וגם מבני־דורנו ושכנינו נו, עשרת אלפים נפש בן פורת יוסף, אנשים נשים וטף יוצאים בכל שב"ס

בין מנחה למערב לראות במחזה חנם אין כסף ומשחורים ממש את החולות בת"א. והמהדרין מן ה"הדרין משכיר מים לשפת הים כדי להתפלל שם ותקיו... וכידוע, ישנם מקרי אסון בכל סוף בשנת הרחצה והים בולע במה נפשות תמיד בכל שנה ובזמן האחרון כמעט שנשבעו המש צעירות בים... והנה בשבוע זה נכנסה צעירה אחת אל המים, רגליה מערו פתאום והגל סחב אותה אחריו אל התהום. הרימה את בשעה זו הולך דלפינו ונר שלנו ומוכר את כל מכונתיו ובית החרשת של משי בת"א על מנת לחזור ישוב לזינה של... גולדמן אומר כי א"י היא ארץ ה"ז"ב וע"י שיטות אמריקאיות תוכל תל־אביב להיות לאחת הערים הכי חשובות וגדולות בעולם ודלפינר אומר מתוך הנמיון (וכי חכם כבעל הנסיון?)—כי ת"א הנה עיר לא בשכיל דלפינים כמוהו אלא דלפונים בלע"ז... * *

והמעשה שאני הולך לספר לכם, רבותי, אינו מעשה שהיה אלא—ברוי, כי מאי איכפת לי אם אתם תדמו שאני יכול להמציא מראשי מי־יודע אי אלה מעשיות? והמעשה הזה היה בגן בריסטול (אם אומר לכם בנת סן־רימו הנחמדה לפני אכלם מעץ הדעת. האוכלוסין הרבים כאחב"י וגם מבני־דורנו ושכנינו נו, עשרת אלפים נפש בן פורת יוסף, אנשים נשים וטף יוצאים בכל שב"ס

חשנו הייט ששם סופר אנגלי מפורסם נקרא עליו והשלישי מוכיר מצרי שחר חר ונאה. והצד השווה שבכלם הוא כי שלשתם שמו, "ויסקי" בגמיעה אחת ובלא ברכת "שהבל" כגויים גמורים. ואני וידידי נודמנו לפונדק זה במקרה לשנות "גוזו בתענוגים" לא רחוק מה, "שלישיה" הוג. הוקן שכחבורה כלומה, הקצין האנגלי, ישב וספר בניהותא, כדרכם, דברי לגלוג וכדיחותא על חשבון בני־דורנו כמצרים ומפלסטיין, שהם טירר נים (ג'אשים בלע"ז) לכל דבר, בשעה שהם יוצאים לכרך ולמדינות הים בלונדון או בפריז, והצעיר המצרי ישב ושמע ובשרו נעשה חידודין חידודין. כשכלה האנגלי את דבריו השיב המצרי אף הוא את אמרו באנגלית טהורה וספר מעשה באפנדי עשיר כמצרים, בעל נכסים וקרסעות, שנסע בפעם הראשונה ל"לונדנה" וחלך להתד אכסן במלון "ססיל", האכסניה הכי גדולה בעיר הכירה. והנה אך ירד האפנדי מהאוטומוביק קפצו לפניו שני אנגלים, לבושים הדר כמדים לבנים ומגבעת אנגלית בעלת "קוקרדה" לראד שם, תפשו בידיהם את מלתחתיו וצי קלניו והלכו אחריו אל המלון. לא האמין הערבי למראה עיניו: — "שוי האדא?" (מה זה?) — שאל את עצמו בתמהון—שני "אינגליז אנגלים טהורים מבטן ומלירה נושאים את חפציו כסבלים פשוטים ועומדים לפניו לפני "נייטיב" כלומר: "וואטא ני" פשוט בעבדי קמי טרא?

ומלך "ססיל"—הוסיף המספר המצרי—הרי ידעתם כי בעל קומות רבות הוא ויש לו "ליפט", שהוא מעד לה וכוריד את האורחים. עמד האפנדי בתוך ה"ליפט" ואך התחיל מתרוטם נכחל ונטה לנפל זהנה תמכה בו יד אנגלי צעיר, ה"ליפט־בו", הנער המד שרת את האורחים במלון. כשהגיעו לחדרו של האפנדי, כחר הנער לסדר את חפציו ונפרד מעמו בקידה והשי תחיה, ואולם האפנדי לא הרפה למונו, לחץ את ידי האנגלי הצעיר, בחבה גדולה, שהואיל לשמשו ולא עוד אלא שהוציא מאזורו הרחב לירה אנגלית זהב, בעלת הסום, ונתן לצעיר. — "במה זכיתי לכתנה גדולה כו? — שאל הצעיר בכיכוב—זוהי הפעם הראשונה מימי חיותי כאן, "ליפט בוי" כלומר: מישרת... — "אין דברי ענה הערבי, אללאה הוא בביר ובריטניה היא גדולה וחזקה ואתה יכול עוד לבוא אלינו פעם בתור קצין גדול וע"כ רוצה אני שתזכור אוי תי לטובת... * *

ובכן, ויהי "בישורון" לא מלך ולא "פריליך" אלא הסכם חשד שאני מוסר לכם ורק לכם, כטור האמין הערבי למראה עיניו: — "שוי האדא?" (מה זה?) — שאל את עצמו בתמהון—שני "אינגליז אנגלים טהורים מבטן ומלירה נושאים את חפציו כסבלים פשוטים ועומדים לפניו לפני "נייטיב" כלומר: "וואטא ני" פשוט בעבדי קמי טרא?

מתהלת הלילית. מה עשיתו? חבשתי את המסות הדרדרי שלי ונגשתי על קצה בהונתי אל החלון. הצצתי מבעד להרכיב, כדרכי בקדש, וראיתי שם "שומרי־שבת ניעקעם" מאהל־מאה מחברי "ישורון" וביהוד מהסתדרות "המכבי" שלשים וחמשת היו במספר וראשם עליהם כלבנון, וב"כ "המכבי" יושב עימם ומפעפע במסטרתי־שלישבת אשר בפיו וכל בני החבורה יושבים ומתיעצים בכבר ראש על אודות... חלולי־שבת הספורטיבו שלנו. עשיתי אזני כאפרכסת לקלט את דברי שיתותיהם החשאיות ואך שמץ דבר הגיע אלי. הבנתי כי ישנם רבים מצעירי אחב"י, שכלתה נפשם ממש להסתפח להברת ה"מכבי" אלא שדבר אחר מעכב את הגאולה—משחקי כדור רגל בש"ק. וע"כ נמנו ונמרו להחליף את יום השבת ליום הדרבי ע"י שהוא סגולה לא רק לנשואי מצוה, כידוע, אלא גם ל"התונה" של כדור־רגל ונמצא הכבש שלם והזאב שבע... ומחמת החשכה בחץ לא הספיק תי לרשם את כל החלטות האספה ואמסר לכם רק אחרות מהן באפן מיוטע, כמובן. (א) "המכבי" מסדר קבוצה של "שבת־גויים", נוצרים אמתיים, שישחקו במקומם בכדור רגל בשבתות ובמועד דים. קבוצה זו רשאית לשחק בכדור רגל אבל לא בכדור ה"ד". (ב) הכניסה הפשוט להברי "המכבי" לישורון בראש השנה זי"ב

וגם ל"תשליך", וגם זכות של פנה כפולה, "גוזו" בענגי־שבת. (ג) חברי "המכבי" יקבלו מחברי "ישורון" שעורים לאנגלית חנם אין כסף. בתור הבנה לאמריקה... (ד) חברת ישורון מנדבת להתד רות הראשונה ביום רביעי במקום גביע של כסף—את ה"ד"ר ל"ס"ה הספורטיבית של ענג שבת... (ה) מטילים חובה קדושה על כל המשרדים, החנויות, המוסדות ובתי־הספר הן של אחב"י והן של שכנינו להכריז בטל־מלאכה בכל יום רביעי לכבוד הס"פ ו"ט בעירנו הכרת חיל כמצוה יהיה — משרד הרבנות הרב הראשי יתכבד בבעיטה הראשונה ולא יקרא שבו קוק אלא, "קוק" (בעיטה בלע"ז). (ו) חברי "ישורון" ו"המכבי" מ" סדרים פעמים בשנה טיול- משותף ל"ס"ג ו"ס"א. מורח הדרך יחיה כמובן, ר' בנימין... * * *

ומאנוסא זו הלכתי ישר לנשא "הפועל" באולם ביה"ס למל, ולכבוד יובל־השנה לקיומה של האגודה הספורטיבית הקדושה כלומר של הסתדרות העובדים, פשטתי את המסוה החדרי ולבשתי את המסוה הא"ד דום שלי, וליתר בטחון הסירותי את ה"דג־מלוח" מצוארוני והפכתי את עינבתי לחגורת שחורה לחולצתי... לתאר לכם כל מה שובייתי לראות בנשא הזה ולו גם ב"קצרות"—אין בי כחי ולא ככה שום אדם אחר חוץ אולי

ממלאך בעל כנפים או ד. זכאי. יכול
אני רק לומר לכם כי החבריא למדה
לעשות „תרגילים“ ושאר „הקונצים“
כמש כמו המכבי ולא זאת אלא שהקיר
כו „פירמידה“ משולשת. טכזורים ומב
תולות ועל כלם — חלוצ'ה שעמדה
כספינקס אמתי ובידיה שני דגלים,
לא כחולים-לבנים הלילה אלא אדומים
צהובים. דגל הפועל העברי
בביתנו הלאומי...
ואחרי ככלות הכל פשו כלם על
דגליהם, עמדו בדחילו ורחיטו. ושרו
את שירת „האינטרנציונל...“ ואולם,
בעונותינו הרבים, נמצאו גם ביניהם
אפיקורסים וכינים אחדים, לברשי
„דגים מלחים“ ונתפשים לבורגניות
ר„ל, שהתחילו צועקים בקול,
„התקוה!“ התקוה! „! או יצא הקור
מיסר של האגודה הספורטיבית ומתוד
הכרה עצמית הניה את ידו על לוח לבו
והכריו מעל הבמה: „אנחנו
אחרים בעד נשף „הפועל!“ תוכלו
להתאוונ!...“
אחד העבריינים התעקש וישב
בשעת שירת ההיסטון המסמבאי של
הם, מיר אצו רצו שני מלאכיהבלה,
הפשו את החתור בשתי זרועותיו סאך

חור ואמרו לו: „יעמד החתן על שתי
דגליו!“ — אין יושבין ב„שמנה-עשר
רה...“ וצעירה אחת מהמלון, לחשה
בשעת כעשה באוני שכנה בדבר הד
צגה והנשף. מיד נגש אליה אחד
הנבאים, שם אצבעו על פיו וחטמו
כאימר: „אין משיחין בשעת „אינטר-
נציונלה“, אסור לחלל את הקדש!...“
וכתוך חרוון נתלכדו יחד בחורים
וכחורות ויצאו במחולות ובקולות: „אל
יבנה הגליל!“ ואחרים ענו אחריהם:
אליבנה האקיאטישיוניק! ענו חאבק
כלא את האולם ואני נמלטתי.
* * *
ומכיון שהזכרתי את הקשקושים
עלי להזכיר לכם, תלמידו ותלמידותו,
גם את „הקמקום“ שיקשקש לנו אי"ה
בשבוע הבעל"ם, קשקוש רביעי, ובו
תבוא פורדיה כלומר חקוי של
„הדבוק...“
לא לחנם מתאוונת ב„קומקום“
הכלת מרת לאה'לה בפני קהל וערה,
שהוציאו אותה מהמערכה הראשונה
של „הדבוק“, בשעה שהיא מופיעה
בלוית אמה בחצות-הליל בבית הכנסת
כדי לראות את חנו... נדמה לי כי יותר
מוכ ויותר כראי היה אולי להחזיר את

לאה'לה—וכיחוד זו ששחקה אצלנו
בשבוע זה!—למערכה הראשונה ול-
הוציא במקומה את „רקוד הפבצנים“
במערכה השניה...
ואני חשבתי לתומי כי „רקוד
הקבצנים“ שראינו ב„דבוק“ בשבוע זה
הוא חזרה (רפיטיציה בלע"ז) ל„קומד
קום“ הרביעי!...
* * *
ומכיון שאנו מדברים בקופסאות
קן הקימת ואפשר שא"א מדברים
הפעם — אפר לכם „קוריוז“ קטן,
שספרה לי מטרוניתא אחת, אשתו של
רופא מטחה בתלפיות.
אחד המורים העברים שלנו נכנס
פעם לביתם ואמר:
— „שמעתי כי יש בביתכם תילי-
פון... האוכל להשתמש בו רגע?“
— „מדוע לא?“ —ענה הרופא באר-
דיבות גדולה — „בבקשה!“
המורה הזמין שיחת-חזיץ לחיפה
או-לת"א—איני זוכר בדיוק—וכשאך
כלה את שיחתו הוציא טארטו שי-
ללינג אחד והביט אל הקירות:
— „טוב מאד!“ — אמר המורה—
„גם קופסת קה"ק יש בביתכם!...“ וכך
כלי הוסיף דבור גטל את המטבע וזרק

אותה ישר לתוך הקופסה.
— „תודה רבה, שלום!“—והלך.
וטוענת עמי עקרת הבית מתל-
פיות לאמר: — המורה והמחנך הזה
הוא, כנראה, ציוני טוב ולאומי גדול
המבקש להעשיר את קפת קה"ק על
השבונונו? אנו? אכן ישנם
נדיבים בעמנו בכספם של אחרים!...
* * *
וספרנו הזקן והחביב נלכד
בפח בשבוע זה לכבוד ה„יאהר
צייט“ שלו. הלך אל ה„רושים בשערי
חסד להתפלל במנין ולעבר לפני התר-
בה כמנהגו בכל שנה ושנה וקבל
פסק; הלך אל ה„סידים וחשב כי יש
אלהים במקום הזה והנה ה"זוק.
— „כהן אני!“—צעק הסופר אל
הנכאי הפרוש.
— כלנו כהנים וקדושים כאן!“—
ענה לו השמש בתוצפת.
— אבל יהודי אני! —
הרים הזקן את קולו עוד יותר.
ובמקום תשובת הביט עליו הג-
באי מכף רגלו ועד קרקדו.
—יש לי יאהרצייט!“—התחנן ר'
מרדכי הצדיק לפניהם כלפני גולנים
קמשי.

— פסס! — ענה השמש—החסר
יתומים אנהנו כאן ועוד צעירים
כמך? !...
וכך עשה בן-הלל בזמן שהיה גר
ברחוב החבשים ביום ה„יאהרצייט“
או אפילו בר"ה. היה יורד למאה-שע
רים ומתכנס למנין וביחוד ל„חב"ד“
והיו מושיבים אותו כ„מזרח“ מכבדים
אותו בעליה ראשונה ככהן-גדול, והוא
היה עובר לפני התיבה ומתפלל כשץ
(לא זה שבבצלאל!) זקן בקי ורגיל,
שוקט אינו מגודל דוקא אלא שדעתו
משורבת עם חבריות ולא עם קנאים
פראים. שהודות להם ניספ לו יף מעניו
בספר הזכרונות שלו.
וכבר אמרו הכמים: אסור לגוד
במקום שיש רק בית כנסת אחד, ולפי-
כך הלא ברחתי מן ה„שפה“ שלי לרחוב
יפו. ואולם הבורח מן הכבוד, הכבוד
לודף אחריו והנה „ישורון“ לודף גם
גדדי ונתקרב אלי כדרכו יפו ושומע
אני נעים-זמירותיו של החזן עד לביתי
ואני עונה „ברוך הוא וברוך שמו“ —
אמן!... ואי"ה ביטס הנוראים אחיה
מוקף כבת-כנסיות, ישורון ואליאנט
לימיני ותחבטוני לשמאלו ור' עוזכות
באמצע.

בכלל, היה השבוע הזה שבוע של
חגיגות, כלומר, נשפים וחזיר-
נות, תערוכות ושמחות, ולמה נקרא
זה „חגיגות“?—דבר זה למדתי דוקא
כהמתרגם העברי של הראינע בת"א
בסרט של ה„אשה הערומה“ (רק על
הניד!) Bal artistique
אינו „נשף אמנותי“ כפי שאתם
חושבים בטעות, אלא „החגיגות“
אמנתיות Reception des artists
פירושו בלשוננו לא כבלת-פנים ולא
פנישה אף לא מסבת-אמנים אלא —
„חגיגה“ לאמנים — קצר וטוב! וזה
מוכירני את התלמיד ב„חדר“ שהיה
יושב ולומד עם רבו בחומש בפרשת
„חיי שרה“ וקרא אחד מקרא ואחד
תרגום באידית: „ותמת“ — געשטארך
בען (מתה); „שרה“ — געשטארבען
(מתה) — כלן כתו...
והמתרגם שלנו הוא גם בעל מלי-
צה גדולה דרך משל: Un matin
אנחנו נתעינו להאמין כי פרך
שו בעברית היא: „בבקר אחד“ —
לא מיניה ולא טקצתיה! בסרט כתוב
בפרוש: „בקר ולא עבות“, כמו שנא'
מד ועל דרך המליצים לפנים: הם לא

אמרו „עליה“ סתם אלא עלית קיר
קטנה כמו אצל אלישע הנביא ואם היה
משוחח במקרה הרי רק ב„ששר...“ —
מקרא שכתוב.
והידעתם, רבותי, כיצד צריך
סופר עברי לתרגם את המלים הצרפ-
תיות „Apaiser le coeur“ אל
תחשבו הרבה ואל תיגעו לחנם את
מחכם: „להקל על המועקה שבלב“ —
זו לשונו כמשל של המתרגם כת"א.
כנראה, שקנה לו את המלון הידוע של
שטיינברג, אשר בו מפרשים את המשך
קפת, למשל, בלשון זו: „כלי-זכוכית
שבו האזוב אשר על הקיר כארו בלבנון
ישנה...“ והטלגרף מה פירושו? —
„בכל הארץ יצא קום, בלי אמר ובלי
דברים נשמע קולם...“
* * *
ועכשיו נניחנא את ה„אמנות
הבלשנית“ שלנו ונפנה קצת אל התע-
רוכת האמנתית של הציור המפורסם
מר שלמה כרנשטיין אשר באולמי
ביה"ס לבנים.
ממילא מובן שאני השתתפתי
גם בפתיחת התערוכה וזכיתי לשמע
את נאימו חיפה של המושל וביחוד
את תרגומו, המוצלח של הסגן טיילר

תי ארוכות וקצרות בהיכל האמנות
וראיתי לפני תמונות נהדרות, פשוטות
וענועות כיוצרן מישי, בלא כוונות ור'
מויב, בלא פירש"י ודוק וביחוד בלא
פוטוריוזם-אכספרסוניזם וכל מיני טפ'
שיום. התבוננתי, כמובן, לכל המבד
רים והמבקריות וראיתי על פניהם הת-
פעלות עצומה ואפילו על פני חבריו
האמנים מ„בצלאל“ — למה נכחד? —
וקראתי את הפרקים שרשמו גדולי-
הדור בפנקס-המבקרים, על הקב"ה ועל
הנשמה ועל רוח-הקדש ושאר המלי-
צות הנפוחות, וראו זה פלא! בכל
התערוכה הרי אלו סוית הזו
לא מצאתי את הדבר הריאלי והממשי
היחיד והעקרי — קונוים!
ואולם — אין להתיאש: אי"ה בימי
החגים ועליות רגלים ירבו המבקרים
בתערוכה וימצאו גם חובבים לא רק
בשפתיהם כי אם גם בכיסם...
* * *
ולכסוף— נימטריא אחת שהביא
לי ברגע האחרון יהודי הימני כהלמיר
די הנלחבים לכבוד השנה החדשה:
תרפ"ח בנימטריא: „אש"י חמ"ד
חכה ויגיע...“

עזמרת